

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Emil Aarestrups samlede skrifter

Citation: Aarestrup, Emil: "Emil Aarestrups samlede skrifter", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 275. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-idm139910449262528.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

KAMMERHERRE, BARON HENDRIK ROSENØRN-LEHN OBERST, RIDDER AF DANNEBROG.

*

En Adelsmand, en riig og fornem Herre,
Der eied Skov og Mark og høie Borge;
En Mand, hvis skjønne, ridderlige Sæder,
Hvis ædle Gjæstfrihed ei Nogen glemmer,
Der traadte over Tærsklen i hans Hrnis;
Naturens Elsker; Konstens Ven; Beundrer
Af Videnskab; Velynder af dens Dyrker;
Paalidelig i al sin Gjerning; streng
Kun mod sig selv, høimodig imod Andre.
Og gjaldt det om, at række hjælpsom Haand,
Uegennyttig stille sig i Spidsen
For nogen god og gavnlig Virksomhed -
Hvor har man raabt forgjæves paa hans Navn?
Høithædret i sin Kreds, som af sin Konge,
Henbaaren til sit Hvilested af Mænd,
Der føle meer hans Savn, end Vægten
Af Kisten med hans dødelige Rester -
Begrædt, lovpriist og æret til det Sidste!
Det var hans lykkelige Eftermæle.
Og dog hans mindste Roes! Vi, som har kjendt ham.
Hans Mildhed, hans beskedne Nøisomhed,
Hans bramfri Sjæl, hans rene, ædle Villie,
Hans elskelige Væsens hele Skjønhed;
Hans Kjærlighed til Hustru, Børn - til Alle,
276 Der eengang vandt hans Hjerte, til enhver
Nødlidende, i hvem han saae en Broder -
Hans Frihedssind - ja, han var Sandheds,
Og derfor Friheds inderlige Ven,
Kun Hykleriets stolte Avindsmand -
Vi kunne vidne det, vi saae det selv,
Vi vide, hvilken sjelden Ven, vi tabte!
Den gyldne Nøgle, Kongen ham betroede.
Var intet tomt Symbol - ham kunde man
Betroe sig til, med Tryghed; - paa hans Bryst
Var Ridderkorset ingen Ironi,
Thi bagved slog det ridderligste Hjerte -
Hvor er en Røst, der kan benegte det?
Hans Sind var adeligt, hans Mod var mandigt.
Hans blanke Skjold var uden mindste Plet;
Og stred han ei med Vaaben - han har stridt
Med Sjælens Kræfter en langvarig Strid;
Den Strid, som det Forkrænkelige kæmper.
Og det Udødelige kun bestaaer;
Og sank han end i Knæ, lidt efter lidt,
Ei Utaalmodighedens Suk blev hørt,
Ei Bitterhedens Skrig - Da Timen kom.
Var han beredt - Et Smil var hans Farvel!

Og derfor bringe vi Dig vort Farvel,
Frigjorte Aand, vor sidste Tak og Hilsen,
Med freidigt Haab, skjøndt under Afskedstaarer!
Vi lyse Fred omkring Dit skjønne Minde,
Og hvad vi bede om, er Trøst og Styrke
For dem, Din Bortgang maatte dybest smerte.
For Dine Efterladtes ædle Kreds!